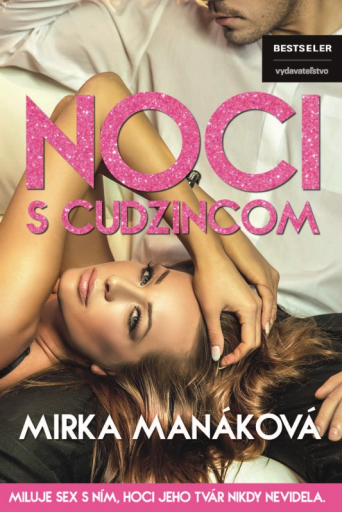

BESTSELER

vydavateľstvo

NOCI S CUDZINCOM

MIRKA MANÁKOVÁ

MILUJE SEX S NÍM, HOČI JEHO TVÁR NIKDY NEVIDELA.

MIRKA MANÁKOVÁ

NOCI

s cudzincom

Mirka Manáková
Noci s cudzincom
Copyright © by Mirka Manáková
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavateľstvo

ISBN: 978-80-89821-22-8

Venujem Betke Karolovej.

1.kapitola

Stojím za chrbtom Richarda Hanzela, upierajúc zrak na jeho plešatú hlavu, a nervózne si hryziem peru. Dočerta aj s ním! Už som mohla byť na ceste domov, nebyť nezmyselných požiadaviek, ktorými ma chce prevalcovať. Zvykne to robiť vždy v závere týždňa a ja som už z toho na nervy. Netrepezlivo čakám, kým dotelefonuje. No ako vždy, zvládam to bravúrne, s nacvičeným úsmevom.

Úkosom pozriem na vyškierajúceho sa Borisa, ktorý sa spolu s Petrom zabáva na môj účet. Akoby aj nie, keď všetka práca navyše bola tento týždeň na mojich pleciach. A tí dvaja si to víťazoslávne vychutnávajú. Boris so svojou plavou šticou a uštipačným humorom, Peter s ulízanými vlasmi a pristrihnutými fúzikmi. Dnes mám toho tak akurát dosť. Potrebujem konečne vypadnúť, iba tak si vyventilovať myseľ, robiť čokoľvek iné, len nie pracovať. Rebeka odišla v predstihu, avšak ja čakám na ďalšie inštrukcie. Richard Hanzel je ten najprísnejší šéf, akého som v živote mala. No na druhej strane ma vie za moju snahu patrične odmeniť. Boris s Petrom si zo mňa neraz uťahujú, že som jeho obľúbenkyňa a len ťažko sa im vysvetľuje, že je to skôr naopak. Ich žartíky ma niekedy privádzajú do nepričetnosti, čím viac odporujem ich humoru, tým viac ma dráždia. Len od Viktora mám pokoj. Môj tretí kolega je skôr introvert, veľa toho nenahovorí, presne ako Ema, zakríknutá osôbka, v ktorej živote

sa nedeje nič zaujímavé. Ja s Rebekou však prahneme po živote. Víkendy patria iba nám, meníme sa na šelmy, čo sa vrhajú po všetkom rozkošne príjemnom. Potrebujem si občas prečistiť hlavu a zbaviť sa pochmúrnych myšlienok. V práci som však dôsledná. Idem na sto percent, nech sa deje čokoľvek. Aj za cenu prasknutých nervov, ktoré mi aj teraz visia na vlásku.

Už desať minút postávam za Richardovým chrbtom, mračím sa na svojich kolegov a gestom im dávam najavo svoju nespokojnosť. Všetci traja sú už na odchode. Boris vo dverách vyloví z vrecka banán, zrejme jeho nedojedenú desiatu a predtým, než si z neho odhryzne, žmurkne na mňa a oblizne si ústa. Vypleštím na neho oči. Sexuálne narážky na mňa má už dlhšiu dobu, a keďže nedokáže stráviť môj nezáujem o neho, tak sa musí takto strápňovať. Prajem si, aby sa Boris s tým banánom zadusil, aby vypadol a neškeril sa na mňa ako päťročný chlapec, čo chce nahnevať svoju matku. Netúžim po inom, len vypadnúť domov, napúšťať si vaňu a uvoľniť si stuhnuté svaly. Mám plné zuby práce a svojho mizerného života. Iba čo sa za Borisom zatvorí dvere, ocitnem sa sama s Richardom Hanzelom. Pohľad na jeho plešinku ma začína unavovať. Už tu trčím pridlho. Prešľapujem z nohy na nohu a stále dookola rátam do desať. Najradšej by som mu vytrhla telefón z ruky a šmarila ho do kúta. Keď konečne zloží, s povzdychom sa ku mne otočí. Upríe na mňa svoj šedý pohľad, zdá sa mi, že je zaskočený.

„Potrebujete niečo, slečna Weissová?“ nadvihne obočie. Prekvapene zažmurkám. Zmocňujú sa ma vážne obavy, že šéf trpí stratou pamäti.

„Ehm...“ odkašlem si, „vy potrebujete mňa.“

Richard Hanzel nadvihne obočie. „Ja vás?“

„Povedali ste mi, že ešte nemám odchádzať,“ vysvetľu-

jem, „vraj máte pre mňa niečo dôležité.“

Na chvíľu sa zamyslí, znova si povzdychne, postaví sa a otcovsky ma potľapká po pleci. Zmätene ho pozorujem, ako si oblieka čierny kabát, a to bez toho, aby som sa dočkala odpovede. Je vysoký, asi päťdesiatnik, ale na svoj vek vyzerá celkom k svetu, bez ohľadu na jeho šedivú plešinku.

„Vyriešime to v pondelok. Myslím, že obaja máme na dnes dosť,“ povie napokon, otvárajúc mi dvere. Dopekla! Nechá ma čakať ako kôpku nešťastia, kým si vybaví telefonát a zrazu ani nevie, čo chcel.

„V poriadku, pán Hanzel.“ Zahryznem si do jazyka, aj keď moje vnútro kričí a so silným úsmevom prejdem popri ňom.

„Tak dovidenia v pondelok,“ precedím cez zuby.

Keď vyjdem von z banky, zhlboka sa nadýchnem. Ako na potvoru ma čaká na ceste nekonečná kolóna áut, ktorá moje nervy ešte viac napne. „Len pokojne, Weissová,“ znova sa nadýchnem. Keď sa napokon zo zápchy dostanem, cesta už ubieha rýchlo a zanedlho zaparkujem pred panelákom. Šťastím bez seba, že som konečne doma, vybehnem po schodoch. Ešte že bývam na prvom poschodí a nemusím používať výťah. Kľúče zaštrngajú, vplávam do bytu. Do môjho hniezdočka, kam chodím iba prespávať. Môžem sa sťažovať? Som samostatná a finančne nezávislá, nejedna žena by si to priała. No ja sa sťažujem. Lebo byť sama nie je jednoduché. Nie kvôli plateniu účtov, ale kvôli samote, čo sa každým dňom vpíja do mňa viac a viac. Otupuje moje zmysly a neustále sa mi pripomína. Si osamelá, Weissová, taká osamelá! Všade okolo teba pobehujú páriky, lenže ty každým dňom chradneš. Tieto slová vidím napísané vo svojich očiach, keď sa na seba

pozriem do zrkadla. Je to už rok, čo som sama a začína mi to liezť na nervy. Neznášam svoj prázdny byt. Zhadzujem zo seba lodičky a masírujem si stuhnuté nohy. Hlavou mi prebehne, aké by to bolo príjemné, keby mi ich masíroval nejaký muž. Už ani poriadne neviem, čo slovo muž znamená. Keď si napúšťam vodu do vane, pristihnem sa pri myšlienke na sex. Kedy som ho naposledy mala? Svoj posledný vzťah som ukončila pred rokom a odvtedy som na mužov zanevrela. Slovo ako láska mi nič nehovorí, lebo práve láska mi v živote narobila len starosti. Dlho sa však pohrávam s myšlienkou, aké by to bolo, keby som mohla prežiť nejaké dobrodružstvo s neznámym mužom. Potrebujem to. Cítiť teplo tela a kričať od rozkoše. Tak veľmi mi to chýba. Než sa okúpem, zaviniem do županu a osuším si vlasy, som vážne rozhodnutá urobiť niečo so svojím nudným životom. Stereotyp v práci ma ubíja a doma som zavše sama. Síce občas piatky trávim s Rebekou v kaviarni, to pravé orechové to však nie je. Zatiaľ čo ona má frajera, ja noci trávim zízaním do plafóna. Desí ma to. Mám už tridsať, byt a prácu. No cítim sa taká sklúčená medzi týmito chladnými stenami, doslova prahnem po mužskej náruči. Netúžim však po vzťahu, ale po sexe. Po živočíšnom, vášnivom a nezabudnuteľnom sexe, čo by naplnil moje očakávania. Keď som sama, na nič iné ani nemyslím. Fakt je, že mi chýba chlap, no vzťahu sa vyhýbam ako čert krížu. Viem o tom svoje. Prejdem do kuchyne a skontrolujem čas. Mám presne dve hodiny na to, aby som sa stihla vychystať na dnešný večer s Rebekou. Niečo rýchlo zhltnem a otvorím notebook. Napadá mi úžasne vzrušujúca myšlienka, ktorú vo svojom podvedomí nosím už dlhší čas. Na internete bez mihnutia oka prezerám inzeráty. Zahryznem si do pery, vytvorím si pseudonym

a napíšem pár slov o sebe.

Volám sa Amanda a hľadám muža na spoločné prežitie vášnivých chvíľ. Ak existuješ, ozvi sa...

Keď si uvedomím, čo píšem, na chvíľu zaváham. Skutočne to chcem? Môj mozog, do ktorého boli celý život vkladané morálne zásady, to odmieta prijať, ale telo prahne po zakázanom ovoci tak veľmi, že akékoľvek moralizovanie okamžite potláčam. Zabúdam na to, čo mi kedysi hovorila mama. Že nikdy nemám byť ľahkou korisťou pre muža. Našťastie žije niekoľko kilometrov odo mňa a o mojich pocitoch, či činoch sa nemá ako dozvedieť. Som si istá, že ak by prečítala, čo som práve napísala, nebola by nadšená, a to bez ohľadu na môj vek. Ukladám inzerát a sklopím notebook. Oblečiem si tie najlepšie sexi šaty, čo mi visia v šatníku, a pokiaľ nemám dokonalý make-up, nie som so sebou spokojná. Tmavé kučery mi voľne padajú na plecía a ja som plná nadšenia z toho, že ich konečne nemám tuho zopnuté v drdole. Okuliare, ktoré mi večne sedia na nose, nechávam na poličke. Namiesto nich si zakladám kontaktné šošovky, dokonale zvýrazňujúce moje zelené oči. S úsmevom sa zatočím pred zrkadlom a usúdím, že dnes mi to svedčí. Únava sa vytratila, chytám druhý dych. Dnes večer to poriadne roztočím a aspoň na krátku chvíľu zabudnem na pracovné povinnosti, uvažujem. Keď zazvoní zvonček, viem, že je to Rebeka. Schmatnem kabelku a za sekundu som pri dverách.

„Tereza, vyzeráš úžasne!“ rozplýva sa nado mnou, len čo ma zbadá.

„Veď aj ty si na zjedenie, Rebeka,“ vrátim jej pochvalu.

Obe sme zvyknuté na fádne kostýmčeky a uhladené vlasy v drdole, no z času na čas sa z nás stávajú hviezdy. Veď prečo si to nedopriať? Pociť, že vyzerám sexi, mi dodáva

sebavedomie. Moja druhá tvár, ktorú žijem v noci, keď som s Rebekou, je na nepoznanie. Nemusím sa na nič hrať, nemusím potláčať žiadne pocity, ani pokorne prikyvovať na príkazy svojho šéfa. Richarda Hanzela len nerada vidím päť dní v týždni a rovnako ani tváre svojich kolegov, ktoré sú po toľkých rokoch pre mňa jednotvárne, preto pohľad na hocikákeho iného muža ma náramne teší. Chcem však viac, ako si len vymieňať pohľady... chcem zažiť niečo rýchle a spaľujúce, niečo, na čo nikdy nezabudnem. Som pripravená odhodiť všetky zábrany, ktoré som doteraz mala a naplno si užiť, čo mi život ponúka. Cítim, že práve dnes je ten zlomový deň. Už rok som bez sexu, celý ten prekliaty rok som odolávala všetkým supom, čo po mne striehli.

Nasadneme do taxíka. Rebeka má na sebe rubínovo-červené kokteillové šaty, v ktorých vyzerá dokonale. Svetlé vlasy jej splývajú na pleciah a končia až v úrovni zadku. Boris s Petrom si nikdy k nej nedovolia to, čo ku mne, keďže vedia o tom, že je zadaná. Roman, jej priateľ, je vysoký a svalnatý, s vyholenou hlavou a pohľadom nebezpečného zločinca. Rebeka však tvrdí, že vo vnútri je nežný a citlivý človečik. Ibaže Boris s Petrom jeho nehu nikdy nevnímali, preto majú pred Rebekou rešpekt. Možno zo strachu pred Romanom sa s ňou rozprávajú čo najmenej, a tak ich terčom sexuálnych narážok sa stávam ja. Len škoda, že nevedia uspieť. Nedokážem si pomôcť, ale ani jeden z mojich kolegov ma nikdy nijako zvlášť nepriťahoval. Keď vstúpim do baru, mám pocit, že sa na mňa dívajú všetci naokolo.

„Dvojitú whisky poprosím,“ objednávam si s úsmevom na perách a otáčam sa k Rebeke. Dlho samé však nepobudneme, lebo sa zakrátko za ňou objaví Roman v koženej bunde a s hrubou retiazkou na krku. Chlapík,

ktorý sedí vedľa Rebeky, sa pri pohľade na holohlavého Romana nenápadne stiahne. Pousmejem sa. Kdekoľvek tento muž kráča, všetci pred ním automaticky ustupujú.

„Ahoj, Tereza,“ zvíta sa so mnou a uprie zrak na Rebeku. Hrkútajú si a vymieňajú zaľúbené pohľady, zatiaľ čo ja si objednávam ďalšiu whisky. Pomyslím si, že pred pár rokmi som aj ja bola taká zaľúbená, no pred necelým rokom sa to skončilo. Snáď aspoň Rebeka bude mať šťastie a Roman je pre ňu tým pravým do života. Iba tak sa rozhlídnem okolo seba, aby som si trocha spestrila nudný večer, keď ho zrazu zbadám. Sedí na konci baru a uprene na mňa hľadí. Zažmurkám, zaostrujem pohľad. Je dokonalý. S perličkovým úsmevom, malým nosom a hustými vlasmi. Nespúšťa zo mňa zrak, mám pocit akoby ma chcel zhypnotizovať. Srdce mi vyskočí až do krku. Bože môj, kto to je? V živote som nevidela krajšieho muža... Rebeka odchádza na vzduch s Romanom.

„Ideš s nami?“ spýta sa, očividne v bujarej nálade.

„Nie, ostanem,“ odvetím a znova sa na neho zahľadím. Odprisahala by som, že odkedy sa naše oči stretli, ani raz neuhol pohľadom. Zneistiem, keď sa neznámy krásavec nečakane postaví a kráča smerom ku mne. Celkom suverénne si sadne na Rebekino miesto a doširoka sa na mňa usmeje. Preglgnem, snažiac sa zakryť nervozitu úsmevom.

„Pozvem vás na niečo, slečna?“ spýta sa neodolateľne hrejivým hlasom. Tuším mi vysychá v hrdle, chcelo by to uhasiť smäd.

„Môže byť... minerálka,“ hlesnem, nespúšťajúc zrak z jeho dokonalej tváre a atleticky vyrysovanej postavy. Usúdím, že whisky na dnes stačilo.

„Alexander,“ podá mi ruku.

„Tereza,“ koketne sa na neho usmejem. Koketne? Skutočne áno. Veď práve o to mi ide. Čo som si to dnes vlastne povedala? Že chcem skoncovať so svojím stereotypným životom, v ktorom sa deje vždy to isté. Keď sa na mňa znova usmeje, v hlave mám jedno. Sex. Hneď si predstavím, ako sa spolu celú noc milujeme a obleje ma horúčava. Oh, sex je to, čo mi chýba! A Alexander je taký krásny, priam dokonalý. Celkom znenazdajky sa dotkne môjho kolena. Totálne mi vyschne v hrdle. Tohto samca si nesmiem nechať ujsť, nemôžem prepásť šancu s mužom, ako je Alexander, uvažujem, usrkujúc si z minerálky. Nikdy predtým som nebola zástancom sexu na jednu noc, no napriek tomu ma moje úvahy neprekvapujú.

„Netušil som, že po svete chodia takého krásky... si očarujúca, Tereza,“ nešetrí komplimentmi, ani šancou pritísnuť sa ku mne čo najbližšie. Vydáva jasné signály. Strácam pevnú pôdu pod nohami, keď ma objíme okolo pásu a zahľadá sa mi do očí. Tento chlap vie, čo chce a zrejme vie aj to, čo chcem ja. Uvidel to v mojom pohľade, keď sedel na opačnej strane baru a ihneď po mne vyštartoval. Sebavedome, bez ostychu či strachu z odmietnutia. Lebo Alexander si je istý sám sebou, vidím to v jeho postoji. Dokonale ma to vydráždi. Zatúžim po tom, aby ma poriadne pretiahol. Na chvíľu sa zháčim, keď si uvedomím, ako premýšľam, no keď mi vtisne bozk na horúce líce a potom aj na pery, všetky zábrany sa rozplynú. Jeho odvaha ma vôbec nevyvedie z miery, možno preto, že presne to isté chcem aj ja.

„Nepôjdeme ku mne domov?“ spýtavo na mňa hľadá. Posmelená po tretej whisky sa hrdelne zasmejem. Je to možné, že je taký rýchly?

„A prečo nie?“ žmurknem na neho bez ostychu.

„Nebudeš to ľutovať,“ zašepká mi do ucha a ja sa pri jeho slovách zachvejem. Už sa vidím v obrovskej posteli s týmto nádherným mužom. Alexander zaplatí, nechá vysoké prepitné a ponúkne mi svoj lakeť. Zavesím sa na neho a len čo vykročíme, stretávam Rebeku s Romanom s prekvapeným výrazom v tvári.

„Kam si sa vybrala, Tereza?“ hľadí raz na mňa a raz na Alexandra.

„Odchádzam...“ odpovedám, no zvyšok vety nedokončím, lebo Alexander má naponáhlo.

Keď sa prederieme cez dav hýriacich ľudí, pevnejšie mi stisne ruku a len čo vyjdeme von, oprie ma o stenu a nedočkavo pobozká. Jeho pery sú ako oheň, ktorý vo mne rozohrieva nekonečnú túžbu. Zabára sa do mňa jazykom viac a viac, pritíska si ma o svoje telo, cítim jeho tvrdú pýchu, tuho sa pritláčajúcu o moje nedočkavé lono. Strácam dych, keď sa zrazu odtiahne, zdrapne ma za ruku a ťahá preč. Nestíham sa spamätať a už nasadám do červeného Ferrari, dokonale vzrušená, pripravená dotiahnuť to do konca. Dupne na plyn a za pár minút stojíme pred jeho domom. Mlčím, akosi mi to príde prirodzené. Netúžim počúvať prázdne reči, chcem len... prežiť niečo výnimočné. Akoby mi čítal myšlienky, lebo tiež mlčí, a len čo zatvorí za sebou dvere, začne ma rýchlo vyzliekať. A až keď stojím pred ním úplne nahý, ešte stále v predsieni jeho domu, obráti si ma chrbtom k sebe a zdvihne mi ruky.

„Opri sa, Tereza,“ prikáže mi a ja ho poslúchnem. Napriek whisky som nervózna, z neho aj zo seba. Opieram sa o stenu a s napätím očakávam, čo bude nasledovať. Som úplný blázon, keď som sa rozhodla rozdať si to s neznámym mužom, no odísť už nemôžem. A ani nechcem.

Alexander si ovinie ruky okolo môjho pása, prisaje sa

mi perami na krk a rukami sklízne k môjmu zadku. Pohladí ho a vzápätí vyhládá moje prsia. Ledva sa ich dotkne, keď ho zrazu do mňa nečakane vrazí. Tvrdo a rýchlo. Bez upozornenia, či nejakého náznaku, že sa na to chystá. Prekvapene zhíkнем, pretože som to nečakala. A potom začne prirážať. Cítim sa taká plná, vzdychám, užívam si ten slasťný pocit, ale neprejde ani minúta a zachrchí mi do ucha, odťahujúc sa odo mňa. Nestíham mať orgazmus a sklamane klesám k dlážke. To snáď nie! V šoku hľadím na neho a nemôžem uveriť tomu, že sa len na mne rýchlo odbavil. Sedím v predsieni na zemi, zatiaľ čo si Alexander natahuje na seba džínsy. Zatiahol ma do domu, na chvíľu ho do mňa strčil a už sa oblieka. Takto som si to teda nepredstavovala!

„Mala by si sa obliecť,“ povie zrazu chladne. Zamrazí ma, ako sa na mňa díva, nespoznávam ho. Jeho milý úsmev sa kamsi stratil a teraz stojí predо mnou odmeraný muž. S hrčou v hrdle si natiahnem nohavičky, potom šaty. Mám pocit, že všetka whisky sa zo mňa razom vyparila. Prečo je zrazu taký protivný? A čo mal znamenať ten krátky výkon? Je mi mizerne, lebo som si chcela poriadne užiť, nielen mu poslúžiť na jeho uspokojenie. Alexander sa bez slova vytratí, ale po chvíli je späť. Všimnem si, že niečo zvierá v dlani.

„Nemôžeš tu ostať spať, manželka sa ráno vráti,“ vysvetľuje. Manželka? Jasné, čo iné som mala očakávať... Len ma pretiahol, presne, ako som to chcela. Má milujúcu manželku a ja som len taká známosť na jednu noc. Veď ja to dobre viem a neprekáža mi to, no aroganciu, ktorou evidentne prekypuje, by si mohol odpustiť, víri mi hlavou. Keď si nasadím lodičky a som pripravená na odchod, zastaví ma.

„Počkaj,“ vystrie ku mne dľaň, v ktorej drží sto eur. „Bola si dobrá. Vezmi si ich,“ povie uštipačne. Tón v jeho hlase znie odrazu tak povrchné, až ma to zarazí. Stojím tam ako stĺp a hrdlo mi zvierajú zvláštny pocit. Zhlboka sa nadýchnem, potláčajú slzy, čo sa mi derú do očí, nechcem sa pred ním rozplakať.

„Za sex si nikdy nedávam platiť,“ oznámim mu sucho, „zbohom, Alexander,“ zvrtnem sa na odchod. Vo dverách poslednýkrát na neho pozriem. Chladný pohľad, ktorým sa vpíja do mojich očí, cítim až v kostiach. Sklopím zrak a potichu sa vytratím.

2.kapitola

Ani sa, darebák, neunúval, aby ma odprevadil domov. Zovriem päste a usilujem sa ovládnuť svoj hnev. Je mi nanič. So slzami v očiach stojím kúsok od jeho domu uprostred noci na ulici a vyťahujem mobil. Zavolám si taxík, pričom netrpezlivo kráčam hore dole. Začínam ľutovať, že som si niečo s Alexandrom začala. Je to obyčajný egoista, ktorý myslí len na svoje uspokojenie. Nenaplnil moje očakávania, vybúrili sa na mne podľa svojich predstáv, a ešte mi chcel za to aj zaplatiť. Zaplatiť! Čo iné si mohol o mne myslieť? Zvodne som sa naňho usmievala a prijala jeho výzvu ísť k nemu domov. Ani vo sne by mi nenapadlo, že si ma splete s prostitútkou. Och, ešte nikdy som sa necítila tak ponížene. Upriem zrak do okien Alexandrovho domu a zachvejem sa. Ešte pred chvíľou si so mnou užíval a teraz stojím na ceste, čakajúc na taxík. Aká škoda, že som si to neužila aj ja. Chcela som poriadneho chlapa, ktorý si to so mnou poriadne rozdá a nie úbohého sebca, čo sa nezmôže ani na to, aby ma uložil do postele, poriadne pomiloval, a tak odprevadil domov. Je mi zima, objímam si ramená a cítim sa príšerne. Vtom si ho všimnem na balkóne. Jeho tmavá silueta je otočená smerom ku mne, no kvôli tme mu do tváre vôbec nevidím. Pravdepodobne on mňa áno, keďže ulicu osvetľuje pouličné svetlo. Podľa malého plamienka usudzujem, že si zapaluje cigaretu. Otočím sa tak, aby mi nevidel do tváre. Prišiel sa azda pokochať, ako sa trasiem

od zimy? Naničhodník. Konečne prichádza taxík. S úľavou nasadnem a upriem zrak na postaršieho pána.

„Kam to bude, slečna?“ spýtavo na mňa hľadá. Poviem mu adresu a potom už len mlčky pozorujem cestu z okna.

Chcela som prežiť niečo výnimočné a namiesto toho si odnášam iba sklamanie. Alexander ma očaril, nazdávala som sa, že mi dopraje viac ako len jednu minútu. Buď je egoista alebo slaboch, ktorý nemá žiadnu výdrž, premýšľam. Jeho úbohá manželka! Tá si veru pri ňom veľa neužije. Než dorazím domov, snažím sa zo seba sňať trápny zážitok. Som si istá, že nie mojou vinou to nevyšlo. Odteraz si dám pozor, s kým si začnem a budem to práve ja, kto si určí pravidlá. Ani zlá skúsenosť s Alexandrom ma však neodradí od toho, aby som opäť vyhľadávala nové dobrodružstvá, víri mi hlavou, keď minieme ulicu a blížime sa k môjmu hniezdočku. Čakajú ma tam však iba prázdne steny. Môj malý byt som si zariadila podľa najnovších vymožeností. Zbožňujem, že som finančne nezávislá a sebestačná, no v poslednej dobe ma ubíja byť ustavične sama. Čo mám z obrovskej manželskej postele, keď ju nemám s kým zdieľať? A čo jedálenský stôl? Desí ma jeho prázdnota, keď pri ňom raňajkujem. Ešte pred rokom som tu žila s Martinom, mojím exmilencom, ktorého som milovala. Pri spomienke na neho mi stiahne žalúdok. Keby neodišiel za tou ryšavou husou, s ktorou ma podvádzal, mohli sme byť dodnes spolu. Lenže ja som mu nedokázala odpustiť a dnes viem, že som spravila dobre. Martin je totiž ženatý. Zaplatím taxikárovi a vystúpim. Keď vojdem do bytu, zabuchnem dvere a opriem sa o ne. Na chvíľu zatvorím oči a pokúšam sa vsugerovať si, že to s Alexandrom nebolo až také zle. Ale bolo. Tak krátky a egoistický sex som nezažila za celý svoj život. Zazvoní

mi mobil, čo ma preberie z letargie. Neveriacky šmátram v kabelke a vyťahujem ho. Kto mi môže volať tak neskoro v noci? Rebeka. Jasně, má o mňa starosti. Zdvihnem to.

„Ahoj, Rebeka.“

„Tereza, kde si? Je všetko v poriadku?“

„V absolútnom poriadku. Som už doma.“

„A čo ten muž? Myslela som si, že...“

„Nič si nedomýšľaj, Rebeka, žiadne rande nebude.“

„Niečo sa stalo?“

„Nie... vôbec nič. Som unavená, porozprávame sa neskôr.“

„Tak dobre, ahoj.“

„Ahoj.“ Položím.

Tupo civiem pred seba. Alexander, prečo si ma musel tak strašne znemožniť? Zdá sa, že náhodné romániky na jednu noc nie sú vždy dobrá voľba, ale v kútiku duše neustále dúfam, že moje sexuálne fantázie budú jedného dňa naplnené. Siahnem po notebooku a skontrolujem emaily. Prekvapene zažmurkám, keď nájdem v doručenej pošte tridsať nových správ. Och, jasné, odpovede na môj inzerát. Začnem ich čítať, jeden za druhým, no nijako zvlášťne ma neohurujú. Väčšinou mi píšu ženatí, starší páni, ktorí hľadajú mladú subinku. Ich fotografie ma skôr odrádzajú.

Už keď si myslím, že to vzdám, predsa ma jeden email zaujme. Je krátky, stručný, ale nie sebecký.

Ahoj, Amanda. Volám sa Nicholas. Aké sú tvoje túžby?

Konečne muž, ktorý nemyslí len na seba a opýta sa, čo chcem ja. Pozerám si jeho profil. Je len o dva roky odo mňa starší a píše o sebe, že vie rovnako aj dávať, ako aj prijímať. Zaujímavé. Nemá však fotografiu, ale to mi až tak neprekáža, keďže ju nemám ani ja. Odpovedám mu:

Túžim prežiť niečo výnimočné. Niečo, čo sa vymyká z priemeru.

Ach, Bože, zbláznila som sa? Čosi také mi určite nevyjde, potrasím hlavou sama nad sebou a s povzdychom zatvorím notebook. Mám toho plné zuby. Všetci do jedného sú rovnakí. Vedia sa iba chvastať, čo všetko dokážu, akí sú úžasní, no v skutočnosti sa zmôžu len na jednu minútu. Nemyslím si, že nejaký Nicholas by bol o niečo lepší ako Alexander. Znepokojuje ma predstava, žeby sa to malo znova opakovať. Iba minúta. Bez orgazmu. Ja chcem viac! Ale... kde ho nájdem?

Slnečné lúče mi oslepujú oči, len čo ich ráno otvorím. Šteklika moju pokožku a zohrievajú ju. Vychutnávam si to. Leňošenie a to, že nemusím ísť do práce. Moju posteľ, pohľad na biele steny. Fádne a biele. Mala by som ich vymaľovať pestrejšou farbou, uvažujem ešte rozospato. Taká červená by moju fantáziu dokázala poriadne vyburcovať. Zívnem a vkĺznem do ružových šľapiiek, ktoré majú vzhľad rozkošného prasiatka. Sú tak mäkké a huňaté, lahodné pre moje doráňané chodidlá, na ktoré si denne nastokávam vysoké ihličky. Byť ženou je niekedy veľmi náročné. Bohovsky náročné. Možno, keby som bola mužom, iba tak by som si vrzla a bolo by mi fajn. Snáď by som pochopila, že aj minúta je niekedy veľa.

Otváram notebook a plná očakávania zízam na správu od Nicholasa.

Viem si predstaviť, žeby sme sa stretli. V mojej chalupe. Obaja by sme mlčali, a ty by si mala zaviazané oči. Nevidela by si ma, ani nepočula. Potom by sme sa pomilovali. Bez slov. Iba tak.

Sklopím notebook a chvíľu to predychávam. Takúto

reakciu som skutočne nečakala. Chalupa. Zaviazané oči. Nevidela by som ho a nepočula. Je to blázon. Na také niečo sa nedám nahovoriť. Zasa otvorím notebook a rozhodnem sa mu odpísať, že s tým nesúhlasím, keď mi príde ďalšia správa. Znova je od Nicholasa.

Možno by si nepočula môj hlas a tvoje oči by nevideli moju tvár, no cítila by si moje dotyky a bozky, ktorými by som ťa rozpálil do nepríčetnosti.

Po týchto slovách sa mi zrýchli tep. Začnem uvažovať, že prežiť niečo také by bolo veľmi vzrušujúce. Som však na hranici svojej odvahy, Nicholas ma svojimi slovami vyplašil. Na chvíľu odskočím do kuchyne a postavím vodu na kávu. Premýšľam, čo robiť. Dá sa veriť neznámemu mužovi? Riziko, že to môže byť nejaký maniak je veľké, no túžba prežiť to, čo mi navrhol, ma nečakane pohltí. Predstavím si seba...v chalupe... so zaviazanými očami. Predstavím si bozky muža, ktorého nevidím. Vášeň. Orgazmus. Precitnem, zalejem kávu a odcupkám k notebooku. Bezhlava mu začnem odpisovať.

Tak teda dobre. Mohli by sme to vyskúšať. Ale mám podmienku. Kedykoľvek by sa mi to prestalo páčiť, necháš ma odísť.

Nedokážem pochopiť, prečo mi tak bláznivo búši srdce. Asi je to kvôli tomu, že svoje slová myslím vážne a nesmierne ma to rozruší. Čakám, že odpíše, ale nič sa nedeje. Ubehne asi pol hodina a Nicholas sa stále neozyvá. Trpko si povzdychnem. Vari to so mnou vzdal? Zbabelec. Vrátim sa do kuchyne a nazriem do chladničky. Je takmer prázdna. Neostáva mi nič iné, len ísť nakúpiť. Zhltneť teda kávu, moju vzácnu dávku kofeínu, ktorú musím mať každé ráno a rýchlo sa oblečiem. Žiaden kostým ani ihličky, ale džínsy a tenisky. Pousmejem sa na seba v zrkadle, lebo si